

Sebastiaan heeft een schat gestolen. Nou vooruit, hij heeft hem gevonden. En toen bedacht hij dat het grappig zou zijn om daarmee drie beruchte piraten te pesten. Maar de schat blijkt het begin van een mysterie met pratende papegaaien, een dronken dwaas, een hebzuchtige tante en een meisje waar hij niet van op aan kan. Sebastiaan denkt het mysterie wel te kunnen ontrafelen, want iedereen ziet hem altijd over het hoofd. Toch?

Het raadsel van de papegaaien is een kleurrijk avonturenverhaal. Het speelt zich af in Port Royal, Jamaica, toen het daar nog vol zat met piraten en ander gespuis.

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 591 3

9 789051 165913

HET RAADSEL VAN DE PAPEGAAIEN

Renate Mamber

HET RAADSEL VAN DE *Renate Mamber* PAPEGAAIEN

Met illustraties van Rachelle Meyer

De Vier Windstreken

HET RAADSEL VAN DE *Renate Mamber* PAPEGAAIEN

Met illustraties van Rachelle Meyer

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2017 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Renate Mamber
Illustraties van Rachelle Meyer
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283 / ISBN 978 90 5116 591 3

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

Port Royal, Jamaica, 13 september 1671

Ik moet iets bekennen. Ik heb een schat gevonden. Heus, het is geen grap, geen nepperd, maar een echte. Een diamant zo groot als het ei van een kleine vogel. Als je hem tegen het licht houdt, schittert hij in alle kleuren. Sommige mensen zeggen dat diamanten wensen kunnen vervullen. Als dat zo is, weet ik dat het goed komt. Want dan wens ik dat ik groter word dan mijn vader. Wel een kop groter of meer nog. Zo groot als kapitein Hanemaaijer. Dan ziet niemand me meer over het hoofd. Echt niet!

De diamant zit in een klein notenhouten kistje dat de vorm heeft van een schelp. Zo heb ik hem gevonden. Er was niemand die er iets van zei toen ik hem meenam. Als iemand had gezegd: 'Hé Sebastiaan, geef terug, dat is mijn diamant,' dan had ik hem teruggelegd. Ik ben toch geen dief.

Even voor de duidelijkheid: die diamant is afgrijselijk veel waard, maar daar gaat het mij niet om. Het gaat mij om die wens en om de lol natuurlijk. Ik zeg je, straks, nou ja morgen, want het is al bijna avond, staat heel Port Royal op zijn kop. Dan weten alle piraten in de stad dat de diamant weg is. Dan gaan ze allemaal zoeken en ze gaan vechten, want dat doen ze altijd. Ze zullen iedereen verdenken. Iedereen, behalve mij, want mij zien ze altijd over het hoofd.

Dat is grappig. Toch?

Sebastiaan Quint

1. Hoe ik mijn schat begroef...

Het was nog heel vroeg toen ik mijn schat begroef. De ochtend was grijs en de lucht koel. Het was of alles tintelde. Ik had de papegaaien bij me op mijn hand en schouders en sloop tussen de huizen door. De stadswachten met hun helmen en musketten stonden te doezelen op de stadsmuur. Ze merkten niet dat ik stilletjes door een kier van

de poort de stad uit glipte. Eenmaal op het strand deed ik mezelf voor de grap een blinddoek voor en ik liet de vogels de weg bepalen.

‘Links,’ gilde de eerste.

‘Rechts,’ gilde de tweede.

‘Rechtdoor,’ kraste de derde.

Zo kwam ik op een stuk verlaten strand waar wat palm-bomen stonden. Daar groef ik een gat en stopte het doosje erin. Voor de laatste keer streelde ik het notenhouten deksel. ‘Groter dan mijn vader,’ wenste ik, ‘minstens een duim groter.’

Ik had toch maar geen ‘kop groter’ gewenst, want wat als dat te veel gevraagd was? Wat als ik dan misschien helemaal niet groeide? Een duim was goed genoeg.

Het gat was zo weer dicht. Van een afstandje zag je er niets van. Moest ik een schatkaart tekenen? Een lach kriebelde in mijn keel. Ik schudde ervan. Wie had gedacht dat ik ooit iets zou hebben waarvoor je een schatkaart moest tekenen? De papegaaien had ik zolang op de tak van een palmboom gezet.

‘Hup,’ riep ik zacht en hief mijn arm. Onmiddellijk wipten de vogels op mijn schouders. Papegaaien zijn eenkennig. Normaal gehoorzamen ze alleen hun eigen baas. Toch had het me weinig tijd gekost ze mak te krijgen. Dat lag me nu eenmaal.

Maar opeens begonnen ze te krijsen, schel en luid. Ze vlogen wild op, woest bijna. Wat was er aan de hand? Was ik gevolgd? Had iemand mij gezien? Snel verborg ik me achter de palmboom. Mijn hart bonkte. Ik gluurde langs de stam en keek het strand af. Niemand. Ook in de verte niet. Ik wachtte met ingehouden adem, maar de vogels kwamen terug op mijn arm alsof er niets was gebeurd. Na een tijdje

kwam ik achter de boom vandaan en schudde mijn schou-
ders los. Natuurlijk had niemand mij gezien en was ik niet
gevolgd. Waarom zouden ze?

2. ... en dat geheim hield voor mijn vader

Langzaam liep ik terug naar Port Royal. In de opklimmende zon zag ik de grote stenen huizen van de rijkelui, de scheef gezakte houten hutjes van de armen en de vele masten van de boten in de haven. Hier in de havenstad van het eiland Jamaica was ik opgegroeid. De stad was berucht vanwege de zeerovers. De piraten hielden ervan om met hun driemasters tussen de eilanden van de Caribische Zee te varen en passerende schepen te beroven. Daarna keerden ze terug naar Port Royal om hun buit te verbrassen, hun schepen te repareren en hun gewonden op te lappen. Het wemelde dan ook van de scheepstimmerlieden, zeilmakers, wapensmeden en chirurgijns. En rattenvangers, want geloof maar dat het vergeven was van het ongedierte op zo'n piratenschip. Er waren ook nog veel andere winkels, werkplaatsen en drinkhuizen. Een van de winkels, en tegelijkertijd dierendokterspraktijk, was van mijn vader, de dierendokter Jurriaan Quint. Het was een klein, afgelegen en aftands pand.

Ik opende de deur met de afgebladderde verf en de belletjes rinkelden. De dieren schrokken op. De lamme herdershond gromde, de fret beefde en de wurgslang siste. Alleen het harige Andeskonijn keek niet op of om. Hij gaapte. Verder bewoog er weinig. Te weinig. Ik bedwong een zucht, liep terug naar de deur, sloeg hem opnieuw dicht, maar dit keer met een harde klap.

‘Oef.’ Onder de toonbank klonk een bonk en daarna wat gestommel. Een hoofd met warrige haren kwam boven het tafelblad uit. Twee handen zetten een kleine bril op een neus en waterige oogjes starden in mijn richting.

‘O, ben jij het.’ Mijn vader hees zich op aan de toonbank. Ik deed of ik niet doorhad dat hij achter de toonbank in slaap was gevallen. Voorzichtig zette ik de blauwe papegaaï terug in haar kooi. ‘Ik heb de vogels uitgelaten.’